

Un disc on t'hauries de perdre

M'aclame a tu

Del seu darrer disc m'havien dit que era un dels millors de la música en valencià de tots els temps. Un comentari que no semblara massa meritori a qui no haja escoltat "L'experiència gratificant" de Sénior, Arthur Caravan o els clàssics de Laguarda, Palmero i Bustamante. Però la gent que em va descobrir "Les quatre estacions de l'arròs" és bona coneixedora de la música en general.

A Inòpia els havia tingut ocasió d'entrevistar amb motiu del seu primer treball "Latent". Per a mi havien quedat reduïts a la funda de sac amb que havien embolcallat el digipack del seu primer treball. La música metall no era ni és el meu estil. Procure escoltar tot el que aplega a les meues mans, però allò que perviu al pas del temps és el que s'ajusta als meus gustos. "No hi ha pensaments minoritaris, sinó grans prejudicis", canten ells.

Amb dos anys de retard, m'he trobat per Internet l'excel·lent "Les quatre estacions de l'arròs". Voldria llegir l'opinió d'algun purista del metall perquè a mi, el disc, m'agrada. I molt. I no crec que els meus gustos hagen canviat: Inòpia ha parit un disc redó, absolut, complet des del primer fins al darrer tall, un treball intel·ligent, original alhora que autòcton i que supera les barreres estilístiques, tot i que no hi renúncia.

Un d'aquelles discos que causen la mateixa estranyesa que una flor enmig del desert. Penses que són un miratge, però t'apropes i t'adones que no. Que enmig del pedregal d'ska i queixes d'autor que és la música en valencià, hi ha propostes que arrisquen i aconsegueixen un disc dels que, arribe a molta gent o a poca, fan història pel simple fet d'existir.

Per això m'aclame a vosaltres perquè us feu amb ell: jo no he aconseguit un original, però ja el perseguisc. De moment, la xarxa ens permet que ens desinhibim entre els seus paisatges. I això que "Les quatre estacions de l'arròs" m'ha arribat alhora que els nous treballs de Tachenko i La Habitación Roja que, ja de pas, us recomane perquè són els seus millors discos. Ja sé que és un tòpic, però és la veritat. Les orelles estan d'enhonorabona per tots aquells amb ganes d'escoltar.

M'aclame a tu © Marc Gomar

1 març 2010

Una notícia de VilaWeb.cat
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)